

אותו הדורון ותנו אותו לפלב, שאינו כדאי להפנס לפני. כך בשעה שנקרב הקרבן ולא התקבל ברצון, הדורון נמסר לפלב, ומשום כך היו רואים את דיוקן הפלב על גבי המזבח.

בא ראה, כתוב ותצא אש מלפני ה' ותאכל על המזבח את העלה. אמר רבי יהודה, זה אוריאל, שנראה בשלהבת אש על המזבח, כמו שנאמר רובץ על הקרבן. ואז היתה שמחה בכל, שהרי התקבל ברצון, כמו שכתוב וירא כבוד ה' אל כל העם. ואם לא היתה הערפוביאי של בני אהרן מיום שיצאו ישראל ממצרים, לא נמצא רצון כך למעלה ולמטה.

רעיא מהימנא

מצוה זו לשרף קדשים באש, ואחריה - והנותר מבשר הזבח ביום השלישי באש ישרף. תנאים ואמוראים, בסתרי תורה יש קדש, ויש קדשים, ויש קדוש קדשים. מה הנאה יש לקדוש ברנף הוא בקדשים שגשפרו? אם תאמר בשביל יצחק, שבשעה שישראל בצרה, עולה אפרו של יצחק לפניו, שאם חביבים שפרה ינצלו בגללו - זהו לדרש. ואם תאמרו משום (הצדיקים) (ואם משום) בני אהרן שהיו שרפת קדשים, שכתוב בהם ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם וימתו, ומיתתם פפרה לישראל כמו שרפת קדשים - אף זה לדרש בא.

אלא שלשה אשים בנר: אש לבנה, ואש שחרה, ואש תכלה, כנגד תורה נביאים וכתובים, כנגד פהן לוי וישראל. ותכלת היא שכינה, קרובה לנו, והיא אחוזה באותן פתילות, בכנפי מצוה, שנאמר בהם ועשו להם ציצית. ותתכלת הזו שהיא שכינה, היא דין שאוכלת קרבנות ועולות.

דורנא, והבו ליה לכלבא, דלאו איהו כדאי לאעלא קמאי. כך בשעתא דקרנא אתקריב, ולא אתקבל ברעוא, דורנא לכלבא אתמסר. ובגין כך הוה חמאן, דיוקנא דכלבא על גבי מדבחה.

תא חזי כתיב (דף ל"ג ע"א) (ויקרא ט) **ותצא אש מלפני יי' ותאכל על המזבח את העולה. אמר רבי יהודה, דא אוריאל, דאתחזי בשלהוביתא דאשא על מדבחה, כמה דאתמר רביע על קרבנא. וכדין חדוותא הוה בכלא, דהא אתקבל ברעווא, כמה דכתיב, וירא כבוד יי' אל כל העם. ואי לא הוה ערפוביאי דבני אהרן, מן יומא דנפקו ישראל ממצרים, לא אשתכח רעוא הכי לעילא ותתא.**

רעיא מהימנא

פקודא דא לשרוף קדשים באש. ואבתריה והנותר מבשר הזבח ביום השלישי באש ישרף. תנאין ואמוראין. בסתרי תורה, אית קדש, ואית קדשים, ואית קדוש קדשים. מה הנאה אית לקודשא בריה דאוריאל בעקו, דאתוקדו. אי תימא בגין יצחק, דבשעתא דישראל בעקו, סליק אפרו של יצחק קמיה, דאי חייבין שריפה אשתזיבו בגיניה. האי לדרשא איהו. ואי תימרון בגין (צדיקיא) (נ"א ואי בגין) בני אהרן דהוו שריפת קדשים, דכתיב בהון ותצא אש מלפני יי' ותאכל אותם וימתו. ומיתתהון פפרה לישראל כמו שריפת קדשים, אוף דא לדרשא קא אתי. **אלא**, תלת אשין בשרגא: אשא חוורא, ואשא אוכמא, ואשא תכלתא. לקבל: תורה, נביאים, וכתובים. לקבל: פהן, לוי, וישראל. ותכלת איהי שכינתא, קריבא לן, ואיהי אחידא באינון פתילות, בכנפי מצוה, דאתמר בהון ועשו להם ציצית. והאי תכלת דאיהי שכינתא, איהי דינא, דאכילת קרבנין ועלוון.

אם מוצאת בני אדם שהם עצים
 יבשים כמו אותן פתילות יבשות,
 בלי שמן, שהיא תורה ורחמים,
 היא להם (שידונו) שרפה, ושוּרְפָת
 אותם. ומשום שעמי הארץ הם
 בהמות, כמו שבארנו שהם
 שקץ. תכלת, שהיא אדני, שורפת
 אותם, משום שקרבים אליה עם
 שרץ, שהוא יצר הרע זר. זהו
 שכתוב והזר הקרב יומת.

ואם במיתתם חוזרים בתשובה,
 (כששוחט אותם מלאך המות, מיכאל)
 המלאך מיכאל שהוא כהן גדול,
 האריה שאוכל קרבנות יורד
 עליהם להקריבם קרבן לפני ה'.
 והפני שתצא נשמתו מתודה
 בכמה ודויים, וכשיוצאת נשמתו
 הוא היה מתפנן לגמר את השם,
 שמע ישראל וברוך שם, להקריב
 את נשמתו פלי (קרבן) לשם יהוה,
 וצריך להתודות אל הקדוש ברוך
 הוא לקבל ולקרב ה' שבשמו
 שאוכלת ומכלה, ולהחזיר
 בתשובה ליהו אהיה כחשבון
 מ"ב. של אדני קוראים דין של
 מלכות דין.

ויבון בשם המפרש, שהוא יו"ד
 ה"א וא"ו ה"א, בלב אחד, ובו
 תצא רוחו. בנפש שלו מקבל
 עליו מיתה ויסורים, ובנשמה
 מודה בכמה ודויים ומתחרט.
 בנפש מקבל עליו מיתה,
 שחיטה, שרפה. ואם צריך ארבע
 מיתות בית דין, שהם סקילה
 שרפה הרג וחנוק, מקבל אותם
 מאדני בנפש שלו. ובנשמתו
 מודה בכמה ודויים, וחוזר
 בתשובה אל אהיה, שאחוז
 בשני שמות - יהוה יהוה.

במחשבתו יבון להוציא ודוי
 וקבלת מיתה עליו בלב אחד,
 שהוא שם המפרש, כמו זה: יו"ד

ה"א וא"ו ה"א, (כבוד) שבו הכהנים כורעים ומשתחוים על פניהם ואומרים: ברוך שם כבוד
 מלכותו לעולם ועד. כבוד הוא ל"ב בחשבון, וביה היה מתכוין
 לגמור את השם. (וא"ו איהו אחד בלב).

א"א שפחת בני נשא, דאינון עצים יבשים, פגוונא דאינון
 פתילות יבשין, בלא משחא, דאיהי אורייתא רחמי,
 איהי לון (דלדונו) שריפה, ואוקידת לון. ובגין דעמי
 הארץ אינון בעירן, כמה דאוקמוה דאינון שקץ. תכלת,
 דאיהי אדני, אוקידת לון, בגין דקרבין לגבה עם שרץ,
 דאיהו יצר הרע, זר, הדא הוא דכתיב, (כמדבר ג) והזר
 הקרב יומת.

ואי במיתתהון חזרין בתיובתא, (נ"א כד שחיי לון מלאך המות
 מיכאל) מלאך מיכאל דאיהו כהנא רבא, אריה דאכיל
 קרבנין, נחית עליהו, לקרבא לון קרבנא קדם יי'.

וקדם דתפוק נשמתיה, מתודה בכמה ודויין, וכד נפיק
 נשמתיה הוא הנה מתכוון לגמור את השם, שמע
 ישראל וברוך שם, לקרבא נשמתיה מאנא (נ"א
 קרבנא) לשם יהוה, וצריך למתודה לקודשא בריך הוא,
 לקבלא לקרבא ה' בשמיה, דאכיל ושחי, ולאחזרה
 בתיובתא לגבי יהו, אהיה כחושבן מ"ב. דאדני קרינא
 ליה דינא דמלכותא דינא.

ויבון בשמא מפרש, דאיהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א, בלב
 אחד. וביה יפוק רוחיה. בנפש דיליה מקבל עליה
 מיתה ויסורין. ובנשמתא מודה בכמה ודויין ומתחרט.
 בנפש מקבל עליה מיתה שחיטה שריפה, ואי צריך
 ארבע מיתות בית דין, דאינון סקילה שריפה הרג
 וחנוק, מקבל ליה מאדני בנפש דיליה. ובנשמתיה מודה
 בכמה ודויין, וחוזר בתיובתא לגבי אהיה, דאחיד
 בתרין שמיהן, יהוה יהוה.

במחשבתיה יבון לאפקא ודוי, וקבלת מיתה עליה,
 בלב אחד, דאיהו שמא מפרש, פגוונא
 דא יו"ד ה"א וא"ו ה"א. (כבוד) ביה כהנים כורעים
 ומשתחוים על פניהם, ואומרים ברוך שם כבוד מלכותו
 לעולם ועד. כבוד, איהו ל"ב בחושבן. וביה היה מתכוין
 לגמור את השם. (וא"ו איהו אחד בלב).

ה"א וא"ו ה"א, (כבוד) שבו הכהנים כורעים ומשתחוים על פניהם ואומרים: ברוך שם כבוד
 מלכותו לעולם ועד. כבוד הוא ל"ב בחשבון, ובו היה מתכוין לגמור את השם. (וא"ו הוא אחד בלב).